„REDESCOPERĂ ISTORIA ROMÂNILOR, partea 4-a, ALEXANDRU IOAN CUZA”

duminică 7 septembrie 2014 h 14-9-7

DESCOPERA

ADEVARATA ISTORIE A ROMÂNILOR

Click!

MISTERELE ABDICĂRII LUI

A.I. CUZA

Greu de găsit în întreaga istorie națională un episod la fel de controversat și înconjurat de mister precum abdicarea forțată a primului lider modern de etnie pur românească. Modul în care s-au precipitat și desfășurat faptele ridică interesanta întrebare: Cum ar fi evoluat statul român dacă Domnul Unirii rămânea pe tron și consolida probabil un regat?

De la fiu de boieri la colonel cu vederi europene

Despre cel pe care istoria naționala îl cunoaște sub titulatura de "Domnul Unirii" se știu surprinzător de puține lucruri. Mai ales dacă ținem socoteala că a fost un personaj care a trăit în perioada modernă, în plin secol XIX... Cronologic vorbind, cel care avea să reunească după îndelungata vreme, Țara Românească și Moldova, a văzut lumina zilei pe data de 20 martie 1820 în târgul moldovenesc al Bârladului. **Încă din pruncie, Alexandru Ioan a aparținut elitelor tradiționale de boieri din Moldova. Tatăl său era ispravnicul Ioan Cuza, un prosper proprietar de pământuri în județul Fălciu de pe atunci. Mama sa, Sultana, făcea parte din familia Cozadinilor, clan boieresc cu origini fanariote.**

Părinții își doreau un viitor măreț pentru fiul lor. În această direcție nu precupețesc niciun efort. Micul Alexandru are parte de o educație de tip european, învață mai multe limbi străine și se dovedește atras de studiul istoriei. Încă din tinerețe dovedește aptitudini pentru o carieră militară, spre care se și îndreaptă de altfel, devenind un apreciat ofițer în armată moldovenească unde promovează până la rangul de colonel. În această ipostaza, A.I. Cuza a fost surprins de efervescența momentului 1848, când Moldova și Țara Românească au fost cuprinse, la rândul lor, de tăvălugul revoluțiilor de inspirație masonică care au zguduit Europa. Din acest moment, viața și destinul său aveau să sufere transformări dramatice**. Dacă în Moldova revoluția a fost repede suprimată, dincolo, peste râul Milcov, în Valahia, revoluționarii care au preluat puterea politică și militară au reușit să guverneze până la sfârșitul anului. Propriile vederi liberale, tendințele naționaliste, alături de curajul de a lupta deschis pentru propășirea românilor din timpul episodului moldovenesc i-au creat destui dușmani puternici.** În consecință, este capturat, devine prizonier fiind trimis spre Viena, de unde ajunge să fie eliberat totuși cu ajutor britanic (gurile rele spun și astăzi că frăția masonică a funcționat și atunci pentru salvarea unui membru marcant...)

A.I. Cuza revine în Moldova unde domnea pe atunci Prințul Grigore Ghica. In urma întrevederilor dintre cei doi, Cuza avansează serios în carieră devenind Ministru de Război al Moldovei. Sentimentele sale naționaliste și unioniste devin din ce în ce mai puternice, colonelul fiind atras din ce în ce mai mult de scena politicului. În aceasta direcție în anul 1858 îl găsim în ipostază de reprezentant al Galațiului în divanul ad-hoc de la Iași.

Re - Unirea și legendarele reforme

Deja remarcat atât în ochii elitelor conducătoare moldovene, Cuza cucerește rapid și încrederea fraților săi din Valahia. Prin urmare, ajunge să fie ales de Partida Naționala care acționa pentru Unirea Principatelor sub un lider român, nu un prinț străin cum doreau unele loji masonice opuse celor cu viziuni unioniste. Conform istoriei cunoscute, Partida Naționala a profitat de suita de neclarități juridice din textul Tratatului de la Paris pentru a-l alege pe Cuza Domn al Moldovei în ziua de 5 ianuarie 1859, și pentru a deveni Domn la Țării Românești peste câteva zile mai târziu în data de 24 ianuarie. **Unirea a avut rădăcini adânci în conștiința românilor din cele trei țări. De fapt, prin exploatarea acestui puternic sentiment naționalist peste care se adăugau prigonirile, jaful și abuzurile străinilor, au reușit artizanii din umbră ai momentului 1848 să stârnească lupta armată a românilor.** Chestiunea Unirii provinciilor românești devenise intre timp o problema serioasa care nu-i preocupa doar pe romani, ci și cancelariile marilor puteri, ambasadorii de la Constantinopol, alături de consulii acestor țări de la Iași, București și alte orașe. **Spre exemplu, în Franța, ideea Unirii principatelor române a fost adusă la cunoștința cercurilor masonice de către cei mai fervenți militanți ai Unirii, bursierii români trimiși la studii alături de exilații politici de origine româna.** Grație relațiilor făcute de aceștia cu conducătorii europeni, Unirea românilor ajunge să figureze chiar pe primele pagini ale proiectelor de politică externă ale marilor puteri. Așa ajunge să fie trimis de Franța cu însărcinarea de a ocupa postul de consul la Iași, celebrul și hărșitul politician, Victor Place. Misiunea sa era de a-l informa pe Contele Walewsky, Ministrul de Externe francez asupra șanselor și posibilităților moldovenilor pentru Unire. Pe de altă parte, misiunea sa secretă era aceea de a sprijini eforturile moldovenilor pentru a slăbi astfel în zona influentă șubredului Imperiu Otoman.

Actul Unirii, simplu în aparență și superficial studiat, prezenta și o latură ascunsă, care cu siguranță merita investigată. Pe baza documentelor existente, alături de coincidente istorice și politice ale vremii, în prezent putem afirma fără tăgadă, că unirea de la 1859 a fost până la un anumit nivel, opera masonilor români sprijiniți de confrații de loje cu vederi și simpatii similare. Ei bine, în ciuda tuturor argumentelor și înțelegerilor, pregătirea etapelor Unirii a reprezentat o chestiune extrem de sensibilă privită prin prisma strategiei lojelor din acea perioadă. În plus, deoarece trebuia păstrată senzația respectării tuturor clauzelor politice impuse de marile puteri, unirea prezenta numeroase impedimente. Aici intervine hotărâtor interesul Masoneriei, după cum menționează într-un text o loja din Paris:

"Teritoriul romanilor este alcătuit din mai multe provincii diferite, locuite de români din cele mai vechi timpuri, fiecare cu istoria sa dureroasă. Transilvania, cea mai întinsă regiune, se afla sub dominația ungurilor de aproape 800 ani, Bucovina cunoaște stăpânirea austro-ungară de un secol, Basarabia a fost ocupată temporar, parțial sau total de imperiul țarist, iar Moldova și Valahia sunt controlate de turci, ne întrerupt de peste 400 ani. Și pentru noi este o surpriză să realizăm că românii au supraviețuit acestor presiuni în mod neașteptat. Sprijinirea lor poate fi cel mai important argument în Balcani".

Conform multor istorici, acest ultim paragraf a fost greutatea care a inclinat definitiv balanța în favoarea unirii. În final, patru dintre puterile garante – Franța, Sardinia, Prusia și Rusia -, au silit în cele din urmă Imperiul Otoman și Austria să recunoască evenimentul istoric. **Epoca lui Cuza este caracterizată prin misiunea grea avută de colonel. El a fost declanșatorul trecerii de la o orânduire socială depășită istoricește, la o nouă orânduire superioară celei anterioare. Marile sale reforme au avut un larg ecou peste hotare.** Tot el a fost cel care a reformat și modernizat primul serviciu secret de informații autentic românesc.

Reformele sale fără precedent au fost mai importante și mai bune pentru popor chiar decât cele luate de Carol I-ul. Nu degeaba Domnitorul a rămas cel mai iubit și apreciat lider din perioada modernă a românilor. Puțini români știu, spre exemplu, că prima secție de medicină veterinară din țară a fost inaugurată de Domnitorul Cuza. Cea mai însemnată în urmările ei pe plan social și economic a fost, fără îndoială, reforma agrară din anul 1864, prin care țărănimea clacasa a fost eliberată de opresiunile de tip feudal, ajungând să fie împroprietărită din pământurile pe care le munceau de generații. A înfăptuit și o necesară reformă fiscală concretizată prin instituirea impozitului personal, a contribuției pentru drumuri și instituirea impozitului funciar. Totul pentru ca Principatele Române Unite să fie încadrate unui sistem fiscal modern și eficient.

Ajungem astfel și la cea mai controversată reformă, care din optica multor istorici este responsabilă parțial de abdicarea forțată a lui Cuza. Anume secularizarea averilor și proprietăților mănăstirești. **Mănăstirile din țările române unite dețineau în proprietate, prin numeroase danii domnești si boierești, mai mult de 25 % din suprafața agricola. Legea lui Cuza lua toate proprietățile anumitor biserici si mănăstiri și le trecea în proprietatea statului pentru a spori "avuția țării".**

Pe lângă acestea, A.I. Cuza a stabilit un impozit de 10 % pentru veniturile nete ale mănăstirilor și bisericilor. Nemaivăzuta măsură a provocat numeroase valuri de proteste în acele vremuri. De fapt, și astăzi o serie de istorici lansează numeroase speculații în care se avansează ideea că domnitorul a acționat astfel la ordinele Masoneriei care dorea astfel să dea o lovitură fatală clerului bisericesc, unul din dușmanii declarați ai lojelor masonice din secolul XIX. Adevărul nu a fost încă stabilit cu exactitate si probabil nici nu se dorește acest lucru...

Demisie, Abdicare, Mazilire?

În urma secularizării averilor mănăstirești, jumătate din terenurile acestora aparțineau de fapt mănăstirilor de la Sfântul Munte Athos, averi dăruite pe drept acestor locașuri sfinte cu mult timp în urmă de către voievozi precum Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Țepeș și mulți alții. Furioși, grecii au lansat o campanie dură împotriva lui Cuza și a Principatelor. Având influentă la Constantinopol prin relațiile pe care le dețineau, au apelat în egală măsură și la legăturile pe care și le făcuseră cu diverși oameni politici din Europa, totul pentru zădărnicirea punerii în practică a secularizării. **Arhimandritul Nylos a mers până într-atât încât a pus la cale asasinarea lui Cuza în aprilie 1864, intenția sa fiind stopată de faptul că agenții secreți români de la Stambul au aflat de plan și l-au alertat pe domnitor din timp.** Văzând că a dat greș cu asasinarea, o parte a clerului grec a cerut despăgubiri bănești în valoare de peste 82 milioane lei-aur. Se asociază așadar cu Sir Henry Bulwer, ambasadorul britanic la turci. Agenții secreți români aflӑ și de acest tertip și reușesc să-l influențeze favorabil pe ambasador, grație serviciilor sexuale oferite acestuia de frumoasa grecoaică Eleni Aristarhi.

Comploturile organizate de personajele conservatoare și reacționare față de proiectele domnitorului se acutizează în asemenea grad încât Cuza este obligat să abdice. Totul a fost făcut într-o asemenea grabă umilitoare încât domnitorul este forțat să abdice semnând decretul de abdicare direct pe spinarea unuia dintre ofițerii complotiști... Dramaticul act a avut loc la ora 5 dimineața în noaptea de 22 spre 23 februarie 1866, după care A.I. Cuza a fost obligat să se îmbrace în haine civile și a fost scos din palat, printre două rânduri de soldați care primiseră ordin strict să stea întorși cu spatele pentru a nu-l vedea pe fostul domn. Atât de mari erau temerile complotiștilor în privința unei eventuale reacții violente a soldaților, cu toții fii de țărani împroprietăriți de Cuza... **La adăpostul complice al întunericului, domnitorul proaspăt mazilit a fost urcat într-o trăsură cu geamuri negre și transportat urgent la casa unui anume Constantin Cocarlan din Piața Sfântul Gheorghe din București.** În trăsură a fost acompaniat de căpitanul Costinescu din grupul complotiștilor. În paranteză spus, merită menționat faptul că toate partidele politice de atunci s-au raliat, împotrivindu-se lui Cuza din cauza reformelor acestuia care loveau și în interesele financiare ale politicienilor. **Primii care au participat la complot au fost liberalii care, ulterior, s-au aliat cu conservatorii acuzându-l pe Cuza că vrea să instituie un regim dictatorial. Așa s-a născut "Monstruoasa Coaliție".** Complotiștii au atras de partea lor o parte din armata română reprezentată de colonelul Haralambie și maiorul Lecca. Oricât de ciudat sau greu de crezut ar părea, abdicarea forțată a lui Cuza are strânsă legătură cu alegerea sa ca Domnitor ale celor două provincii românești.

Conform istoricului Stan Apostol, Cuza nu ar fi primit drept de domnie permanent sau succesiune filială la tron, colonelul primind doar un mandat imperativ, misiunea sa fiind aceea de a înfăptui Unirea plus câteva reforme în favoarea modernizării principatelor. Totul trebuia să aibă concursul și acceptul celorlalte puteri ale statului, după care A.I. Cuza ar fi trebuit să cedeze de bunăvoie tronul unui domnitor străin. De altfel, aproape toate forțele politice ale vremii doreau împământenirea unei dinastii străine, chestiunea în sine reprezentând una dintre cele 4 dispoziții finale ale programului de guvernare naționala adoptat în octombrie 1857 la Adunările ad-hoc de la Iași și București. Soluția aducerii unui prinț străin era la mare modă în Europa, în special în Balcani. Conștient de regimul provizoriu al domniei sale, Cuza în persoană declarase în câteva rânduri (ultima data la 5 decembrie 1865 în Parlament) că este gata să se retragă de la tron în favoarea unui prinț străin. Ce trebuie reținut este că A.I. Cuza a fost provocat de nenumărate ori în timpul domniei sale.

Marii săi dușmani din partea familiilor de boieri fanarioți și anti-unioniști, au complotat împotriva sa încă din prima săptămână de domnie. În fața intervențiilor și uneltirilor dușmanilor săi, Domnitorul a fost obligat să instaureze un regim autoritar care a dus în cele din urmă la scăderea prestigiului său în rândul opiniei publice.

Reformele sale i-au înfuriat pe marii moșieri care, cu toate că erau masoni colegi de loja cu domnitorul, s-au pornit împotriva sa. **Dar, probabil, cea mai grea lovitură a venit din partea unuia dintre cei mai buni spioni în serviciu românesc. Este vorba de agentul Cezar Librecht, de origine belgiana, pe care Cuza îl numise șef al telegrafului român, dându-i astfel posibilitatea de a intercepta informații interne și externe.** Problema a apărut în momentul în care Librecht a fost delegat de Cuza să-l urmărească pe Mihail Kogălniceanu în timpul călătoriei acestuia în Oltenia. Fire duplicitară și invidios pe Kogălniceanu, Librecht adăuga de la sine fapte și acuze la adresa lui Kogălniceanu. Spre satisfacția familiilor boierești din opoziție, Librecht a produs astfel o disensiune de proporții între Cuza și primul său ministru. Domnitorul era pentru prima dată singur, lipsit de aliați. Restul, după cum spune o expresie celebra, este Istorie...

Alexandru Ioan Cuza – Domnitorul de sacrificiu, „un bun român, simplu şi modest ca şi țara noastră”

Click!

Din grijă pentru menajarea orgoliului național şi cu dorința promovării încrederii în destinul colectiv al națiunii istorigrafia de până acum a văzut în actul de 24 ianuarie 1859 şi domnia de 7 ani, 1 lună şi o săptămână a lui Alexandru Ioan Cuza (5 ianuarie 1859 - 11 februarie 1866) mai ales împlinirea unor năzuințe şi rezultatul evoluțiilor de veacuri, ignorându-se adesea influența conjuncturii internaționale.

"DOAMNA ELENA CUZA UN DESTIN PENTRU ROMÂNIA"

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza

Palatul Alexandru Ioan Cuza - Ruginoasa

În interiorul bisericii se află mormântul domnitorului Dimitrie Cantemir, cel al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, cel al ctitorului Vasile Lupu și al soției sale TUDOSCA, precum și al celor trei fii ai săi.

„Biserica Sfinții Trei Ierarhi“, IAȘI, Biserică din aur

153 ani

Click!

Unirea Principatelor Române

Cine uită, nu merită! N. Iorga

Click

!

Autor pps Bendris Toader

Tronul domnitorului, Alexandru Ioan Cuza